

Rein Rumphorst

Ik heb het genoeg mogen smaken om met Rein een aantal jaren te mogen samenwerken, Het was midden jaren zeventig van vorige eeuw. De Philips Bedrijfschool had ik er opzitten en mijn diensttijd juist vervuld. Mijn loopbaan in de elektronische werkplaats in WZ was amper begonnen. Alhoewel het woordje genoeg in de eerste zin ook gerust vervangen kan worden door ongenoeg, zoals vele mensen op het Nat.Lab. die man met zijn Amsterdamse gewoontes ook wel kenden. Hij kwam overigens uit Abcoude en rookte 'Javaanse Jongens', maar dat terzijde.

Een dik boek zou ik kunnen schrijven over de samenwerking met hem, maar ik zal me beperken tot een typische anekdote welke tevens onze samenwerking illustreerde.

Alleen al onze dagelijkse begroeting kreeg gaandeweg de tijd een vast ritueel.

Na een *'goedemorgen, goedemiddag, slaap wel'*, onafhankelijk van het moment op de dag volgde stevast de opmerking, *'Aan jou heb ik ook niks'*. Waarop ik dan weer antwoordde, *'dat probeer ik je al jaren duidelijk te maken, maar je gelooft me toch niet'*.

Zo ging het keer op keer.

Rein, een deskundige op gebied van hoogspanning, ontwierp hoogspanningspulsers t.b.v. van

De elektronische werkplaats in WZ omstreeks de jaren zeventig

onderzoeken. Het bouwen van de apparaten zelf werd in mijn handen gegeven en hoewel bijna niemand in de elektronische werkplaats nog iets met buizen deed, kwam Rein afzetten met buizenontwerpen. En ik was helemaal een groentje op dat gebied, dus ga er maar aan staan.

Maar onze samenwerking leverde wel een aantal 'hoogwaardige' apparaten op. Waarom hoogwaardig? Voor het bouwen van de apparaten werd de hele voorraad benodigde componenten uit het magazijn gehaald. Honderden weerstanden, transistors en noem maar op, werden meegenomen en door Rein geselecteerd op

best benaderbare waarden. En hij gebruikte zo de beste uit de reeks. De rest werd weer keurig naar het magazijn teruggebracht.

Potentiometers werden op onorthodoxe wijze aangepast t.b.v. het goede doel. Laagspanningsrelais werden 'vakkundig' omgebouwd naar hoogspanningsrelais. Zo'n relais zat gekoppeld aan de uitgang om zo de pulser tegen overbelasting te beveiligen. Natuurlijk als kortsluitveiligheid, maar daar nam het Rein zelf niet zo nauw mee. Met eigen ogen heb ik gezien dat de vonken soms oversprongen op zijn eeltige knuisten. "Wat jij baasje bijten?" was zijn onderkoelde reactie. Met zwarte brandplekjes op zijn dikke vingers ging hij rustig verder met waarmee hij bezig was.

Geen mens kon deze hoogspanningspulsers later nog onderhouden, laat staan nabouwen. Als er eens een 'relais' kapot ging, werd eenvoudig weg een laagspanningrelais erin geprikt, alleen onwetend van de aanpassing en met alle gevolgen van dien. Vele jaren later heb ik er nog eens een aantal relais omgebouwd met de kennis van toen en de opdrachtgevers waren er blij mee.

Na een kortsluiting of overbelasting moest de pulser gereset worden en dan werd Rein gebeld en zo bleef hij op de hoogte hoe er met zijn apparatuur werd omgegaan. Maar daar bleef het niet bij.

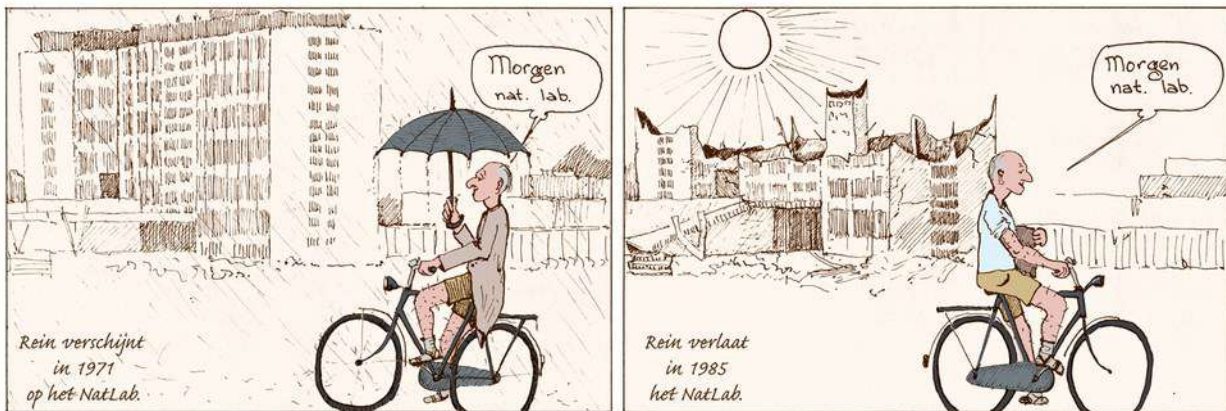
Voor het aflezen van de spanning- en stroomwaarden werden twee maal vier digitale numerieke displays gebruikt. Of we daar niet een geintje mee konden uithalen? Rein hield daar wel van en ik overigens niet minder. En na wat puzzelen met de beperkte mogelijkheden aan tekstkarakters kwam ik met het voorstel om het woordje 'FOEI FOEI' op de displays te laten knipperen, indien er weer eens teveel van het apparaat gevraagd werd.

Na wat verborgen digitale schakelingen ingebouwd te hebben, volgde de spreekwoordelijke test.

En jawel hoor, na een tijdje werd er gebeld. Er was een vervelende tekst verschenen op het display of we wilden komen, want ze konden de tekst niet verwijderen. Kwajongens als we waren, hadden we de klant natuurlijk niet ingelicht over dit moderne feature.

Wij genoten van deze streek. Later werd deze pulser, het *foeifoeiapparaat* door ons genoemd en als er weer eens gebeld werd, riep Rein het *foeifoeiapparaat* heeft weer onze hulp nodig.

Cartoon ter gelegen van Reins afscheid

Dit soort streken uithalen lag ons wel en daarom denk ik nog altijd 'met genoeg' terug aan de tijd met Rein Rumphorst.

Henny Herps, november 2014